

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Compagnie internationale pour la vente à distance (CIVAD) SA

Žalovaní: Receveur des douanes de Roubaix, Directeur régional et droits indirects de Lille, Administration des douanes

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Tribunal d'instance de Roubaix — Výklad čl. 236 odst. 2 (druhého a třetího pododstavce) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307) — Žádost o vrácení antidumpingového cla odvedeného na základě nařízení Rady (ES) č. 2398/97 ze dne 28. listopadu 1997, kterým se zavádí konečné antidumpingové clo z dovozu bavlněného ložního prádla pocházejícího z Egypta, Indie a Pákistánu (Úř. věst. L 332, s. 1), o němž bylo později rozhodnuto, že je neplatné — Protiprávnost zakládající případ vyšší moci — Okamžik, kdy vznikla povinnost vrátit clo

Výrok

- 1) Článek 236 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2700/2000 ze dne 16. listopadu 2000, musí být vykládán v tom smyslu, že protiprávnost nařízení nepředstavuje vyšší moc ve smyslu tohoto ustanovení umožňující prodloužit lhůtu tří let, během níž dovozce může požádat o vrácení dovozního cla zaplaceného na základě tohoto nařízení.
- 2) Článek 236 odst. 2 třetí pododstavec nařízení (EHS) č. 2913/92 ve znění nařízení (ES) č. 2700/2000 musí být vykládán v tom smyslu, že neumožňuje vnitrostátním celním orgánům, aby z úřední povinnosti vrátily antidumpingové clo vybrané v souladu s unijním nařízením na základě skutečnosti, že Orgán pro řešení sporů konstatoval, že uvedené nařízení není v souladu s Dohodou o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu 1994, která je uvedena v Příloze 1A Dohody o zřízení Světové obchodní organizace (WTO), jež byla podepsána v Marrákeši dne 15. dubna 1994 a schválena rozhodnutím Rady 94/800/ES ze dne 22. prosince 1994 o uzavření dohod jménem Evropského společenství s ohledem na oblasti, které jsou v jeho pravomoci, v rámci Uruguayského kola mnohostranných jednání.

(¹) Úř. věst. C 30, 29.1.2011.

Rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 14. června 2012 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Conseil d'État — Francie) — Association nationale d'assistance aux frontières pour les étrangers (ANAFE) v. Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'immigration

(Věc C-606/10) (¹)

(„Nařízení (ES) č. 562/2006 — Kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex) — Článek 13 — Státní příslušníci třetích zemí, kteří jsou držiteli povolení k přechodnému pobytu — Vnitrostátní právní úprava zakazující opětovný vstup těchto státních příslušníků na území členského státu, který vydal povolení k přechodnému pobytu, pokud nemají zpětné vízum — Pojem „zpětné vízum“ — Předchozí správní praxe, která povolila opětovný vstup bez zpětného víza — Nezbytnost přechodných opatření — Neexistence“)

(2012/C 227/04)

Jednací jazyk: francouzština

Předkládající soud

Conseil d'État

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Association nationale d'assistance aux frontières pour les étrangers (ANAFE)

Žalovaný: Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'immigration

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Conseil d'État (Francie) — Výklad čl. 5 odst. 4 písm. a) a článku 13 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15. března 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex) (Úř. věst. L 105, s. 1) — Vnitrostátní právní úprava zakazující opětovný vstup státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou držiteli povolení k přechodnému pobytu, na území členského státu, který toto povolení vydal, pokud nemají zpětné vízum vydané konzulárními prefekturními orgány — Pojem „zpětné vízum“ — Přípustnost přechodných opatření ve prospěch takových státních příslušníků, kteří opustili území — Zásada právní jistoty a legitimního očekávání

Výrok

- 1) Pravidla týkající se odepření vstupu státním příslušníkům třetích zemí stanovená v článku 13 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15. března 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), ve znění nařízení

Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 81/2009 ze dne 14. ledna 2009, se vztahují i na státní příslušníky třetích zemí, kteří mají vízovou povinnost a chtějí se vrátit přes vnější hranice schengenského prostoru do členského státu, který jim udělil povolení k přechodnému pobytu, aniž za tímto účelem vstoupí na území jiného členského státu.

- 2) Článek 5 odst. 4 písm. a) nařízení č. 562/2006, ve znění nařízení č. 81/2009, musí být vykládán v tom smyslu, že členský stát, který udělí státnímu příslušníkovi třetí země zpětné vízum ve smyslu tohoto ustanovení, nemůže omezit vstup do schengenského prostoru pouze na místa svého vnitrostátního území.
- 3) Zásady právní jistoty a ochrany legitimního očekávání nevyžadují, aby byla stanovena přechodná opatření ve vztahu ke státním příslušníkům třetích zemí, kteří opustili území členského státu, i když byli držiteli pouze povolení k přechodnému pobytu vydaného při přezkumu první žádosti o povolení k pobytu nebo žádosti o azyl, a chtějí se na toto území vrátit po vstupu v platnost nařízení č. 562/2006, ve znění nařízení č. 81/2009.

(¹) Úř. věst. C 72, 5.3.2011.

Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 12. června 2012 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Bundesfinanzhof — Německo) — Waldemar Hudzinski v. Agentur für Arbeit Wesel — Familienkasse (C-611/10), Jaroslaw Wawrzyniak v. Agentur für Arbeit Mönchengladbach — Familienkasse (C-612/10)

(Spojené věci C-611/10 a C-612/10) (¹)

(„Sociální zabezpečení migrujících pracovníků — Nařízení (EHS) č. 1408/71 — Čl. 14 odst. 1 písm. a) a čl. 14a odst. 1 písm. a) — Článek 45 SFEU a článek 48 SFEU — Dočasná práce v jiném členském státě, než je stát, na jehož území je činnost obvykle vykonávána — Rodinné dávky — Použitelné právní předpisy — Možnost přiznání přídávky na děti členským státem, kde je dočasná práce vykonávána, ale který není příslušným státem — Uplatnění pravidla vnitrostátního práva k zamezení souběhu dávek, které vylučuje tuto dávku v případě přijetí srovnatelné dávky v jiném státě“)

(2012/C 227/05)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Bundesfinanzhof

Účastníci původního řízení

Žalobci: Waldemar Hudzinski (C-611/10), Jaroslaw Wawrzyniak (C-612/10)

Žalovaní: Agentur für Arbeit Wesel — Familienkasse (C-611/10), Agentur für Arbeit Mönchengladbach — Familienkasse (C-612/10)

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Bundesfinanzhof — Výklad čl. 14a odst. 1 písm. a) nařízení Rady (ES) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby a jejich rodiny pohybující se v rámci Společenství (Úř. věst. L 149, s. 2; Zvl. vyd. 05/01, s. 35) — Určení použitelných právních předpisů — Nárok migrujícího pracovníka obdržet ve státě, kde pracuje, rodinné přídatky na své děti bydlící v členském státě jeho původu — Postavení osoby samostatně výdělečně činné v členském státě svého původu, vykonávající po dobu čtyř měsíců závislou pracovní činnost v jiném členském státě

Výrok

- 1) Články 14 odst. 1 písm. a) a čl. 14a odst. 1 písm. a) nařízení (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996, pozměněným nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 647/2005 ze dne 13. dubna 2005, musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání tomu, aby členský stát, který není těmito ustanoveními označen za příslušný stát, přiznal přídatky na dítě v souladu s vnitrostátním právem migrujícímu pracovníkovi, který vykonává na jeho území dočasnou práci za okolností, jako jsou okolnosti v původním řízení, včetně případů, kdy bylo zaprvé určeno, že dotčený pracovník neutrpěl žádnou újmu na svých právech z důvodu výkonu práva na volný pohyb, neboť si zachoval nárok na rodinné dávky stejné povahy v příslušném členském státě, a zadruhé, že tento pracovník ani dítě, na které je uvedena dávka požadována, nepobývají obvykle na území členského státu, kde byla dočasná práce vykonávána.
- 2) Pravidla Smlouvy o FEU v oblasti volného pohybu pracovníků musí být vykládána v tom smyslu, že brání v takové situaci, jako je situace v původním řízení, použití takového pravidla vnitrostátního práva, jako je pravidlo vyplývající z § 65 zákona o dani z příjmu (Einkommensteuergesetz), pokud vede nikoliv ke snížení dávky o vyšší srovnatelné dávky přiznané v jiném státě, ale k vyloučení této dávky.

(¹) Úř. věst. C 103, 2.4.2011.